doba, na kterou byt byl pronajat, nýbrž pouze doba skutečného pobytu. Nss nemohl stížnosti ani v tomto ohledu dáti za pravdu.

Dávka se platí, jak § 1 praví, za pronajímání k přechodnému pobytu a podle § 2 z úplaty docílené za pronájem. Není tedy dávková povinnost závislá na tom, zdali vůbec a kterou dobu byla dotčená místnost skutečně nájemníkem používána. Opačný výklad vedl by k důsledku, že by i celoroční byty podléhaly dávce, kdyby nájemník tam dlel dobu kratší 3 měsíců. Nelze proto ustanovení odst. 2 § 1, že pobyt je přechodný, netrvá-li déle než 3 měsíce v souvislosti s § 2 vykládati jinak, než že pronájem k přechodnému ubytování dávce podléhající ve smyslu odst. 1 je dán jen tehdy, když nájemní poměr byl ujednán na dobu nejvýše 3 měsíců (viz též Boh. A 6898/27). Rozhoduje tedy pro dávkovou povinnost jedině doba, na kterou se pronájem stal bez ohledu na to, kterou dobu nájemník skutečně v dotyčné místnosti bydlel.

V daném případě nepopírá stížnost, že by se nájem stal na dobu delší 3 měsíců. Mohl proto žal. úřad právem zrušiti předpis dávky z důvodu, že není splněna podmínka pro dávkovou povinnost podle § 1 prav. vyžadující, aby šlo o pronajímání k přechodnému ubytování.

Žal. úřad vedle tohoto důvodu uvedl pro svůj zrušující výrok ještě další důvod, totiž že předpis dávky nebyly oprávněny vydati orgány obce Ú., nýbrž pouze místní zastupitelstvo osady Ú. Leč nss nemusil zkoumati, zda stížnost má v tomto ohledu pravdu, poněvadž bylo uznáno, že žal. úřad mohl již v důvodu prv uvedeného předpis dávky zrušiti.

Č. 10.843.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Prodloužení lhůty k dokončení stavby — (za účelem osvobození převodů stavebních parcel od dávky) — poskytnuté v § 49 odst. 2 zák. č. 43/28 Sb. resp. v čl. I zák. č. 197/28 Sb., týká se jen převodů uskutečněných (v Čechách) v letech 1924—1927, nikoliv převodů z let 1920—1923.

(Nález ze dne 9. listopadu 1933 č. 18.536.)

Věc: Firma Zemský robotnický dom Ján P. a spol. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Smlouvou trhovou z 1. listopadu 1921 koupila st-lka nemovitosti v Bratislavě za 500.000 Kč. Z převodu toho byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí dne 10. února 1922 prodávajícímu. Podáním z 22. června 1928 žádala st-lka, na které byl zbytek dávky vymáhán, aby dávka nebyla vymáhána, ježto zcizitel podal žádost za osvobození převodu od dávky podle § 52 zák. č. 44/27 Sb.

Žádost tato byla v pořadí instančním zamítnuta nař. rozhodnutím z těchto důvodů, převzatých z rozhodnutí měst. zastupitelstva: Převod byl uskutečněn dne 1. listopadu 1921. Ve smyslu prvého odstavce § 52

zák. č. 44/27 jsou převody, uskutečněné v roce 1920 až 1923, od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí osvobozeny, jestliže budou převedené pozemky úplně využitkovány k stavbám uvedeným v § 49 tohoto zák. Stavby ve smyslu § 49 zák. č. 44/27 jsou novostavby, přístavby atd., které se stavebně dokončí v roce 1926 až 1928, resp. stavby s malými byty, dokončené v letech 1925 až 1928. Podle zák. č. 44/27 je tedy podmínkou osvobození mezi jiným také dokončení stavby v roce 1928. Vzhledem k tomu, že tato lhůta pozdějšími zákony o stav. ruchu prodloužena nebyla a že na uvedeném pozemku byla stranou provedena novostavba až koncem roku 1929 dokončená, nemá strana nároku na osvobození převodu, a byla žádost resp. odvolání zamítnuta. Tvrzení strany, že zastavovací lhůta byla zák. č. 43/28 prodloužena do 30. června 1929, resp. zák. č. 197/28 do konce roku 1929, neodpovídá skutečnosti. Ve smyslu 2. odst. § 52 zák. č. 43/28 se má ustanovení 2. a 3. odst. § 52 zák. č. 44/27 použíti také na stavby, uvedené v 2. odst. § 49 zák. č. 43/28. Druhý odst. § 52 zák. č. 44/27 vyslovuje, že převody uskutečněné v roce 1924 až 1927 jsou od dávky z přírůstku hodnoty osvobozeny, jestliže budou převedené pozemky úplně využitkovány k stavbám uvedeným v § 49 tohoto zák., tedy ke stavbám dokončeným do konce roku 1928. Třetí odst. stanoví, že, jestliže byla dávka zaplacena, má býti bez úroku vrácena. Druhý odst. § 52 zák. č. 43/28 stanoví tedy, že převody uskutečněné v roce 1924 až 1927 jsou od dávky i tenkráte osvobozeny, jestliže nabyvatel začal stavěti v roce 1928, a finanční vrchnost na žádost strany prodloužila lhůtu na dokončení stavby do 30. června 1929. Tuto lhůtu prodloužil zák. č. 197/28 do konce roku 1929. Ohledně osvobození od dávky z přírůstku hodnoty prodlužuje tedy zákonné ustanovení zastavovací lhůtu jen v takových případech, v kterých byl převod uskutečněn v r. 1924 až 1927. Ohledně převodů uvedených v 2. odst. § 52 zák. č. 44/27, tedy ohledně převodů, uskutečněných v r. 1920 až 1923, nemá žádné ustanovení ani zák. č. 44/28, ani pozdější zákony o stav. ruchu, z čehož jasně plyne, že zastavovací lhůta je pro tyto převody do konce roku 1928 stanovena, a když této podmínce nebylo učiněno zadost, nemá strana ani nárok na osvobození od dávky.

O stížnosti uvážil nss toto:

Na sporu je pouze otázka, zda výhoda osvobození od dávky je vázána v daném případě na podmínku dokončení stavby do konce roku 1928, jak tvrdí nař. rozhodnutí, či poskytnuta-li výhoda ona i v případě, že dokončení stavby stalo se během roku 1929.

Zákon č. 44/27 v § 52 odst. 1 stanoví osvobození převodů stav. parcel uskutečněných v letech 1920 až 1923 od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, bude-li jich použito v plné míře podle rozhodnutí stav. úřadu přípustné ke stavbám uvedeným v § 49. Paragraf 49 pak poskytuje v odst. 1 pod č. 1 a 2 osvobození od domovní daně činžovní a třídní novým stavbám ....., jež budou dokončeny v letech 1926 až 1928, resp. do konce roku 1928. Ze souvislosti těchto dvou předpisů se podává, že zák. č. 44/27 dal osvobození od dávky z přír. hodn. nemovitostí převodům stav. parcel, uskutečněným v letech 1920 až 1923, bude-li jich stavebně využito do konce roku 1928. Jest otázkou, zda

zák. č. 43/28, resp. č. 197/28 změnil toto ustanovení v tom smyslu, že i pro převody stav. parcel, uskutečněné v letech 1920 až 1923, lhůtu stavební prodloužil do konce června 1929, resp. do konce prosince 1929.

Zákon č. 43/28 v § 52 odst. 2 praví, že ustanovení § 52 odst. 2 a 3 zák. č. 44/27 jest užíti i na stavby, uvedené v § 49 odst. 2. Tento předpis pak prohlašuje, že na žádost strany, podanou před koncem roku 1928, mohou úřady tam uvedené lhůtu k dokončení stavby, uvedenou v § 49 zák. č. 44/27 za okolností tam blíže určených prodloužiti do konce června 1929, kteroužto lhůtu pak zák. č. 197/28 prodloužil dále do konce roku 1929. Ze souvislosti těchto předpisů se podává, že se prodloužení stavební lhůty, poskytnuté § 49 odst. 2 zák. č. 43/28, resp. zák. č. 197/28, týká jen převodů uvedených v odst. 2 § 52 zák. č. 44/27, t. j. převodů uskutečněných v letech 1924 až 1927, nikoliv však převodů uvedených v odst. 1 § 52 č. 44/27, to jest převodů uskutečněných v letech 1920 až 1923.

Stížnost má ovšem za to, že ustanovení § 52 odst. 2 zák. č. 43/28 je nadbytečné a že i bez něho převody z let 1924—1927 požívaly by osvobození od dávky za předpokladu, že stavba byla dokončena ve lhůtě podle zák. č. 43/28, resp. č. 197/28 prodloužené do konce roku 1929, poněvadž už § 52 zák. č. 44/27 stanovil osvobození převodů, bude-li pozemku použito ke stavbám uvedeným v § 49 zák. č. 44/27, stavbami uvedenými v § 49 zák. č. 44/27 nutno však vzhledem k ustanovením § 49 odst. 2 zák. č. 43/28 a čl. I. zák. č. 197/28, jež pouze doplňují § 49 zák. č. 44/27, rozuměti i stavby dokončené do konce roku 1929. Z toho podle stížnosti plyne, že i odstavec 1 § 52 zák. č. 44/27 zahrnuje stavby dokončené do konce roku 1929.

Než tento výklad je nesprávný.

O převodech z let 1920 až 1923 jedná pouze ustanovení § 52 odst. 1 zák. č. 44/27 a dává jim osvobození jen, bylo-li pozemku použito ke stavbám uvedeným v § 49 zák. č. 44/27, t. j. ke stavbám dokončeným dokonce roku 1928. Ustanovení § 49 zák. č. 43/28 není pouhým doplněním § 49 zák. č. 44/27, nýbrž normou samostatnou, a to i v odst. 2, který nijak nemění pojem »stavby uvedené v § 49« (scil. zák. č. 44/27), nýbrž stanoví nově, že za určitých předpokladů lhůta tam k dokončení stavby stanovená může býti prodloužena. Rovněž zák. č. 197/28 není pouhým doplněním, resp. změnou § 49 zák. č. 44/27, nýbrž doplněním, resp. změnou § 49 zák. č. 43/28. Nedostalo se tedy ustanovením § 49 zák č. 43/28, resp. zák. č. 197/28 o sobě nového obsahu ani předpisu § 52 zák. č. 44/27, podle něhož podmínkou osvobození převodu od dávky jest, že převedeného pozemku bylo použito ke stavbám uvedeným v § 49 zák. č. 44/27, t. j., že stavba byla dokončena do konce roku 1928. Osvobození tímto §em 52 zák. č. 44/27 statuované rozšířeno bylo pouze ustanovením odstavce 2 § 52 zák. č. 43/28, ale toto rozšíření je, — jak shora poukázáno —, výslovně omezeno na případy odstavce 2 a 3 § 52 zák. č. 44/27, týká se tedy jedině převodů z let 1924—1927, a nikoliv převodů z let 1920 až 1923.

Neposkytl-li tedy žal. úřad v daném případě osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, učinil tak právem.